07/06/2022

Εορτασμός Αγίου Παναγή Μπασιά στη Λέρο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας

Με μεγαλοπρέπεια εορτάστηκε στη Λέρο η μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός Παϊσίου Παναγή Μπασιά του εν Ληξουρίω Κεφαλληνίας, ενώ παράλληλα άγει τα ονομαστήριά του ο Μητροπολίτης Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Παΐσιος.

Αρχιερατικός Εσπερινός

Την παραμονή της εορτής, Δευτέρα 6 Ιουνίου 2022, το εσπέρας, στο ομώνυμο παρεκκλήσι του Οσίου Παϊσίου Παναγή Μπασιά, στην περιοχή «Γερμανός» της νήσου Λέρου, που ανήγειρε η ευσέβεια της οικογενείας Δημητρίου και Άννης Αναστασίου, τελέσθηκε Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός μετ' αρτοκλασίας, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου κ. Παϊσίου, με την συμμετοχή του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Στρατονικείας κ. Στεφάνου και του Ιερού Κλήρου της νήσου.

Κατά τον Εσπερινό παρέστη ο Δήμαρχος κ. Μιχ. Κόλιας και πλήθος ευσεβών προσκυνητών, οι όποιοι τίμησαν την εορτή του Οσίου, αλλά και τα ονομαστήρια του Σεβασμιωτάτου, ο οποίος χάριτι Θεία φέρει το όνομα του Οσίου Πατρός Παϊσίου Παναγή Μπασιά του εν Ληξουρίω Κεφαλληνίας.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Σεβασμιώτατος αναφερθείς στην μεγάλη και αγία μορφή του Οσίου Παϊσίου Παναγή Μπασιά, εξαίροντας το πλούσιο πνευματικό και κοινωνικό έργο του Οσίου.

Στο ιερό αναλόγιο έψαλλαν οι καλλίφωνοι ιεροψάλτες κ.κ. Αναστάσιος Χατζηλάρης, Χαράλαμπος Γιαμαίος και Ισίδωρος Λιβανός.

Μετά το πέρας του Εσπερινού ο Μητροπολίτης μοίρασε άρτο και παραδοσιακά Λέρικα γλυκίσματα , ενώ όλο το εκκλησίασμα ευχήθηκε στον Μητροπολίτη μας «χρόνια πολλά».

Επιμέλεια-Φωτογραφίες: Γεώργιος Ι. Χρυσούλης, Γραμματεύς Ιεράς Μητροπόλεως

Ο βίος του Οσίου Παϊσίου- Παναγή Μπασιά

Ένα από τα ευωδέστατα άνθη του Κεφαλληνιακού λειμώνος είναι και ο νεοφανής,

Όσιος Πατήρ Παναγής Μπασιάς.

Εγεννήθη εις την πόλη του Ληξουρίου το έτος 1801 από τον Μιχαήλ Τυπάλδο – Μπασιά και την Ρεγγίνα το γένος Δελλαπόρτα, ευσεβείς και ευκατάστατους ανθρώπους.
Έλαβεν σοβαρήν γραμμματικήν μόρφωσιν αφού εγνώριζε την Ιταλικήν, Γαλλικήν και Λατινικήν.

Εις την αρχή της σταδιοδρομίας του διορίζεται γραμματοδιδάσκαλος και εξασκεί το λειτούργημα του διδασκάλου, αλλά εμπνεόμενος από τα ριζοσπαστικά κηρύγματα των Κοσμά Φλαμιάτου και Ευσεβίου Πανά, Εκκλησιαστικών αναστημάτων της εποχής, οι οποίοι υπεράσπιζον ό,τι οι Άγγλοι (κυρίαρχοι της Επτανήσου) προστάται, ουσιαστικά τύραννοι, επιβουλεύονται, το ορθόδοξον φρόνημα των κατοίκων, αφήνει το δημόσιο σχολείο και παραδίδει μαθήματα κατ’ οίκον συνεχίζων την αποστολήν του.

Σε ηλικία 20 ετών, μετά τον θάνατον του πατέρα του, έχων έμφυτη κλίσην επηρεαζόμενος από την προσωπικότητα του Πολιούχου μεγάλου Ασκητού, Αγ. Γερασίμου και του γείτονός του, επίσης μεγάλου Ασκητού, Αγίου Ανθίμου, εγκαταλείπει τα πάντα και φθάνει εις το “ξηροσκόπελο” μικρό νησάκι εις την κάτω Λειβαθώ, Βλαχερνών και τόπος εξορίας Κληρικών από τους Άγγλους.

Εξόριστος τας ημέρας εκείνας ήτο και ο περίφημος Ζακύνθιος Κληρικός Νικόλαος Καντούνης. Δεν έμεινε όμως πολύ διάστημα καμφείς από τας ικεσίας της χήρας μητέρας του και της απροστάτευτης αδελφής του. Επιστρέφει λοιπόν μοναχός εις τον κόσμον αλλά ολόκληρη η ζωή του αποδεικνύεται συνεχής ασκητικός αγών και συνεπής επαγρύπνησις των μοναχικών ιδεών και αποφάσεών του.

Το 1836 χειροτονείται διάκονος και Πρεσβύτερος υπό του Αρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας Παρθενίου Μακρή.

Έζη δια τον Χριστόν και την Εκκλησίαν Του. Ελειτούργει τακτικώς ή και καθ’ εκάστην, κηρύσσων συγχρόνως. Το υπόλοιπον της ημέρας διήρχετο τας οικίας των πιστών, όπου υπήρχε χρεία, υλική και πνευματική, πόνος, θλίψις και συμπαρίστατο νουθετών και παρηγορών. Διεκρίθη ως εξομολόγος, φροντίζων ίνα εντυπωθή εις τας ψυχάς των χριστιανών η εικών του Χριστού.

Έλαβε παρά του Θεού το χάρισμα της προφητείας και “προέλεγε τα μέλλοντα συμβαίνειν εις πρόσωπα, οικογενείας και γενικώτερον της κοινωνίας”, όπως γράφεται εις την εισήγησην της αγιοποιήσεώς του. Πράγματι μέχρι των ημερών μας φθάνει ο απόηχος των πολλών θαυμάτων, των προφητειών και της εν γένει αγίας ζωής του.

Στις 21 Μαϊου 1864 γεύεται της χαράς της Ενώσεως της Επτανήσου με την Μητέρα Ελλάδα δια την οποίαν ειργάσθη με τον ιδικόν του αντιστασιακόν τρόπον πλησίον των ηρώων ριζοσπαστών, διατηρών και καλλιεργών την Ορθόδοξον παράδοσιν, εις τόσον δυσκόλους πολιτικάς και κοινωνικάς περιόδους.

Το 1867 με τους φοβερούς σεισμούς της Παλλικής γκρεμίζεται η οικία του και έκτοτε φιλοξενείται “πένης, πολλούς δε πλουτίζων”, “μηδέν έχων και τα πάντα κατέχων” εις την οικίαν του εξαδέλφου του Ιωάννου Γερουλάνου, πατρός του σπουδαίου χειρουργού Μαρίνου Γερουλάνου.

Λόγω της διαδοθείσης φήμης εκ των πολλών θαυμάτων (εμφανώς κεκοσμημένος προφητικώ του Πνεύματος χαρίσματι), αποφεύγων το φοβερό ύφαλο της πνευματικής ζωής, τον επάρατον εγωισμόν, καταφεύγει εις την γνωστήν μέθοδον μεγάλων ασκητών να προσποιείται τον τρελλόν και έτσι συγκαταριθμείται εις την χορείαν των δια Χριστόν σαλών αγίων.

Δια πέντε έτη ταλαιπωρείται κλινήρης ασθενής συνεχίζων να ευλογεί, να ειρηνεύει, να καθοδηγεί, να συμβουλεύει τους χριστιανούς οι οποίοι νυχθημερόν τον επισκέπτονται. Εκεί δέχεται την επίσκεψιν του νέου Αρχιεπισκόπου Γερμανού Καλλιγά εις τον οποίον προλέγει την ανάρρησίν του εις τον Αρχιεπισκοπικόν Θρόνον των Αθηνών.

Εκοιμήθη 7 Ιουνίου 1888 και εις την πάνδημον, μετά τριήμερον, κηδεία του εξεφώνησε περίφημον επικήδειον ο Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γερμανός Καλλιγάς.

Η παρουσία της Αγίας βιοτής του οι διηγήσεις των θαυμάτων του παρέμειναν ζωνταναί και ανεξίτηλαι εις την συνείδηση των χριστιανών και μετά από 88 χρόνια οδήγησαν τον τότε Μητροπολίτην Κεφαλληνίας Προκόπιον να πραγματοποιήσει ανακομιδήν των αγίων λειψάνων του.

Η διαδικασία αγιοποιήσεως του Αγίου από τον Οικουμενικόν Θρόνον άρχισε μετά την ενθρόνησιν του Μητροπολίτου Σπυρίδωνος, ο οποίος ετέλεσε με Εκκλησιαστική λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια τας εορτάς ανακηρύξεως του Αγίου την 7ην Σεπτεμβρίου 1986 με εκπροσώπησιν του Οικουμενικού Πατριαρχείου, της Ιεράς Συνόδου και πλειάδα Αρχιερέων, εκδοθείσης Θ.

Πατριαρχικής και Συνοδικής Αποφάσεως την 4ην Φεβρουαρίου 1986.

Τον Άγιον εγκωμίασαν ο Αρχιεπίσκοπος Γερμανός Καλλιγάς, ο Ιερεύς λόγιος Ζήσιμος Τυπάλδος, και έγραψεν ο Ακαδημαϊκός Αμίλκας Αλιβιζάτος, ο Αρχιμ. π. Ηλίας Μαστρογιαννόπουλος, ο Ληξουριώτης Αρχιερεύς Τρίκκης και Σταγών Χερουβείμ Άννινος και ο Αιδεσιμολ. π. Κωνσταντίνος Γκέλης.

Τόση είναι η ακτινοβολία της προσωπικότητός του ώστε ο σατυρικός ποιητής Ανδρέας Λασκαράτος, παρά το αντικληρικό, το αντιπαραδοσιακό του πνεύμα, εις την υποσημείωσιν 6 του έργου του "Μυστήρια της Κεφαλονιάς" σημειώνει: "Ετίμησα και αγάπησα μάλιστα την αρετήν κάθε που την εύρηκα και στα ράσα".

Ο σημερινός προσκυνητής εις τον Ιερόν Ναόν Αγίου Σπυρίδωνος Ληξουρίου έχει την δυνατότητα να προσκυνήσει τα Άγια λείψανα εντός αργυρής λάρνακος και τον τάφον του Αγίου.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.
Ληξουρίου τὸν γόνον, Ἱερέων τὸ καύχημα, τῆς Κεφαλληνίας φωστῆρα νεοφανῶς ἀνατείλαντα, ὑψήσωμεν ἐν ὕμνοις Παναγήν, τὸν μύστην τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς, ἐμφανῶς κεκοσμημένον προφητικῶ τοῦ Πνεύματος χαρίσματι, διὸ τὸν δοξάσαντα αὐτὸν λαμπρῶς ἀντιδοξάσωμεν, ἵνα εὕρωμεν χάριν καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.